

הנְּצָרָה

אדם הנסייאן על רדיות התרבות והמאה העשדרם. מסורות ומייחדות את העבר הלאומי היהודי, ומקשת לדברי ברודיצ'בסקי להזכיר עטורה לישנה, ובכבודתו: 'הצינור והיא המשבש של המשיחיות'.⁸

המשיחיות הפלרומתאיות ייכרתו היטב בדיםמיין, בהויז'ן ובכטבנרט של הרצל. רור קעטבך, גיבור אלטנגיינר, מבהיר לאורהוין כי עם התהעדרות הלאומית, היהודים המודרניים לא ייכל לצלופר לארומה מהחרולני הבששנים ממשיחיות, רבר לאיד'ן, ביטוי בחרלטום כבר ביגל צערין:

בஹי בבן שתים עשר שנה גוזמן לידי ספר אשכובי אחד – אה שם הספר איננו זכר בימים – ובו קראה במקורה על אורת משיח מלך ישראל, אשר רביים מההורים גם בדורות אלה מזכירים אליו בכל יום שביווא, והוא יבוא כענו' רוכב על החמור. [...] שבריה האגודה ברוחם עורד אה דמיוני. לבי גותמא צער וגם געגועים בלהי המשיחית לא ידעתי בעת הראשונה על מה אני מצטער ועל מה אני מtgtעגעע. והנה באחד הילילות, בעלווה על משכבי, עלה מהזאות על ברוריהם. לא ידעתי בעת הראשונה על מה אני מצטער ועל מה אני

הטירוף ההיידי של י' מצריים וויאנדה על אודוטה הגדולה העזירה לבוא על י' מלך המשיח עלי בלבולים בדמיוני. העבר והעומק – חבל היה, ביעני, לאגדה יפה, ומלאת כספם, למיין שיריה רוממה ונחרהה, ובמרוח נולד או הריעין לכתותם על אודוטה רוחנית. וילוט אוחדים לא נתנו ליריעוני רעיון זה לעצום אוד עיני.

בושתי לספר לאיש הרהורים לבי על דבר מלך המשיח. ריעוטה י' לילען לי ריקראן: דנה בעשל דהלה מותמי' בביית הספר, באן גם ספרדים חודשים (שירר היינריך י' הונטה או בעיניו) כחדשים שאר זה מקרוב באן) וויסחו את דערת מהבליל הדמשיחי, אן בעמעליך גאנשטי, בפי הנראה, נהדרמה האגדה הלאה, גם שלאי מודעתה. והנגה באחד הילוט הלהמה הלהם הלהם נפלאו: מלך המשיח בא, והוא יקם מלך

ב-1901, שלוש שנים לפני פרטירת הצלל, פנה אליו אביגדור גריין המתר לווינה, וביקש לו סייע לבנו דוד גריין (ליימי בר-גוריין) בין המתרבב באן לאלשונה במילאנו הן בשל ויחסותיו היחסוטירות וסגנוןיו המירוח, והן בשל הירושה העדרות בת המהן לברוח של מלך היהודים, ולהשענו העצומה על

רבא רעניד, מדורנו דארטהייל, לפני מלכיהם יהיינצ'ט מונ"ד היינץ

אד כי קשחה לי ללבוא בענין פרטני לפניו אדוני המורם, אשר מטרות
הוין למוגמת פניו הם ענני בלבד האותם, אך ראייה גותון אל לבבי כי
ענני הפרטני הווא נוגע לעניינו הכללי, כל כן אמרתי אשפֶר ישיח לפנִי
אדוני, כי מאן דכאב ליה סאייא אויל לביא אסיא ומיא שיחוועש מצוקה

ונפש און צוועה עפערן, אונגען גאנעלאווער, גאנעלאווער אונגעלאווער.
אונדי ומרערער אונשי המרועל שמו הא ליבט זזה ימיטים ווישטס להדרין, כי
את קדר אומתנו המועל בעפר, אד נבען לא געלט מאה אונדי, כי
היסוד והבטיס לבל עט ועם המה בנוי הנעורים, כי און גאנדים
איין היישים. היין ימיטים ווישטס אונדים דאגו לבוניגו ויקבלום בדורות
פנוהות לบทי ספרם ויעשו מהם אונדים חכמים ומשכילים אבל לא
יהודים; ובעוונונינו הרבים נתתקיימה מה נבון קולת אלהים 'בנין ווונתיך
נתונים לעם אהר'. אנד זה שנמל עטה מאהבותם הcoboba לנו לפניהם,
גרלה שנאותם של עט הוארין לנו עטה מאהבותם הcoboba לנו לפניהם,
וותה אשר קרבנו לפניהם ביד שמאלם, ידרהנו עטה בשתי ידים...
רלא יתגוננו לבקר בביית ספרם, כי אם אהד בעיר ווישט במשפה
וממש ומלה נעשה עטה לבונינו האומלים ולבושונתיהם הנעלים

הדור היפהarraה ייקחנה עיל זרעתיו ויריא אהי על בונבי רוחה. על אדר הצענים המלאים זהה פגשו ובתמנתו של משה רבנו (קלטן פנוי ריאו הילך לההובן בצדורי הפסל הזה). ומשיח קרא למשה: אל הירוי אהוב לההובן בצדורי הפסל הזה). ומשיח קרא למשה: אל הילך הודה הטעלהיה! ולי אמר: לך וברש לההוירם, כי עוזר מעוז וביבא אבאו גדרוילות וגפלאות אלה עצה לעמץ ולכבל העலם: – הדקיעותי, וונגה חלום. אמת החולום הזה שמהותה בלבי, אך לא ערבתי לסתפו לאשען.¹⁰

אחד העם האשימי בלבבי אש בוותה; אהרים המשוורו לשבחי צבע, לרוב ריאובי רישלה מהולבו.

ריאובי המשיח המשיכו ללוות את הרצל בבל אשר פונה, אם בהערצה ואמ בבלגלה. מתגנני – ליברלים, פרודרים, סוציאליסטים ואורתודוקסים – ורא אציווותה תנוועה פסידר-משיקית; יידרו מקלט נודאו הסתיג במארו עיל דבר הצעונטה (תרב"ח) מיעירה זהותה ובין הצעונטה; ייריבו כבמו שאני מתארו לעצמי) מלבד השינויים, המהויבים כבם שערד בעצמו השויאה בינו לשבותי צבוי: 'ההברל בגין שבתי צבוי' אמר הראץ', וואך הצל הפנים אותוה עד כדי אמרת הרצל אכז נטעפה בהילא משיחיה, ואך הצל הפנים אותוה עד כדי כב' שערד בעצמו השויאה בינו לשבותי צבוי: 'ההברל בגין ובין שבתי צבוי' באמצעיים הטנגיים, המהויבים כבם שערד בעצמו כב' יוסח כבמו שאני מתארו לעצמי' ¹¹. ר' יוסח שטראוס ר' יוסח שטראוס לרגל הברל וההקרופותה, הואה בזח שהשבתי צב' נידאל להידמות לגדולי הראץ', ואילו אג' מוצאת את גודלי הראץ' קטנים במנזני'. ר' יוסח שטראוס בזח ההירדו לבבל יתפתהה ויצג את עצמו משיח. שטראוס כל המשיחים 'ההברל לההייה הממשיע' ¹². הרצל נזחר ולא חזה את הדסך השבתאי. המלך ויקטור עמנואל השילשי טיפר לו בפינישם ב-1904-שאחד' משארא' בשער יהודים קשוד בשבותי צבוי, והויסיך ועל אם יש יהודים שעוזד מצפיט למשיח. הרץל רשם בירגנו את השובתו למלך:

"במושבון הור רומטומר, בוחאים הדתיים. בהאגם שלגנו, בברב המשכילים והגאורים, ברור שאנר רב. יאו ההברר לי שסבר שאנר רב. לא, Sire, הונגעה היא לאומיניה טהורה". וברי לשענש אדר ספרתי לו כיעד בארי-ישראאל במנעתי מלעלויות על חמור לבן ¹³ ווונגה סוס לבן, כדי שלא יביכו אותי ויהשבו אותי למשיח. הווא צחק."

ההולכים וככלים ווירדים לטמיון? הגרם גם אני הצעיר באלאפי ישראלי ברבני ה' בבי' געהה והרייך במלודיו ערדנו במבחר ימי נערוין, כחמש עשרה שנה, מלא ברוט בתלמוד, ומלבד שפהן שפה עברית, יודע הוא גם שפה המדרינה, חכמת החשבון ועוד, ונפלושו חשכהם במודים אן סוגר לפניו כל בית הספר מבוא, כי עברו הילא. גמרתי אומר לשלהת הוגיצה לאזרע להשתלם במדריעים ויעיצוני אחרים, כי שם יש גם מרבי לחייבת היהודים, בית מדרש לרבניים, ואומר אבנא בא שם הספר לפני אדרני להרים למילוי בעד בני ולהונגה מאת אדרני עצה ותושיה, כי מי במוهو מורה? ומי יוכל בילדיו ליעזני מה להעשות, אדרני כי אין בכח לפונס את בני ההורב ליבן עזני.

10 ראוון ברייניד, חי הצעל, נו-יורק, 1919, עמ' 17, 18-17.

13 עבניך היהרדים ג, עמ' 256.

Chaim Bloch, Theodor Herzl and Joseph S. Bloch, *Herzl Year Book*, 1 (1958), p. 158. עניין זה היה מושך, אך לא עלה. 256.

אָמֵן אָמֵן אָמֵן יְהוָה בָּלָעָדָיו לִיְצְבָעָנִי מֵהָ לְעַשְׂרָתָה אָמֵן כִּי אָמֵן

הristol יעד מלכתיות ציונית. הוא הופיע את העם היהודי ליהירה לאומית פוליטית על ידי הקמתה הסתדרות הציונית. הוא עשה אותו לנורם מדרני, הוא בהברת עצמה והן בעני אומות העולם. הוא לא רק הזה, כי אם ביצע את מהשכח והנכח, סוד למולצת העברית.³³

מלים רבים מימי קוגנרט בז' ויעד איז: באוד הפענו גורם פיליש. בימים ההם ג'עה ויסירן קול עלי-קי' הראיין הגרול הוה לבוא בדורבים עם כמה משליטי אומת העולם. עבשין ונשען עם ישראל על מפעול ויהה לבוה מדרין' מוכך במשחת העמים'. אמגס ב' גוירין היה עט לעובדה שהיישוב הערבי עוד והוק מגדתמתה ריבען וחדוק התגונעה היזוינה ומפעעל ההריזבשות — 'רואים גנו את כל הדרך שעברן התגונעה היזוינה ומפעעל ההריזבשות — כוות ההויזן הפליטי של האיש שרביר לא היה הלי הרים בלב'.

.23.4.1924 מחרץ שם, 31

תקווה להטבה, להגנה עצמה. "יאוש שחוֹר וחוֹטָר אָנוֹם, חַדְוִין-ישׁ וחוֹסָר מַזָּעָי".³⁶ במצב טרי זה המשיך ב-1936 את הפטומאי הדרורי של העיר המשיך, המביא לפיסיביות יהודית:

יש אויר השראה משיחית במובן השליל – לא הנבראה האמנגה בדורות עצמאים והישל הרץון – אלא היהה מופשטת.³⁷

היוזק לאחסנה זו מצא באורה אספה פומבית שביה ריבר לפגי יהורי פוליל על הקישים הפליטים ועל הסכונות הדרומיות, "ובואלים היהת הדרורה הצעירה באילו הבהאי בשורת המשיחי".³⁸ הוא היה מותסכל: יהורי האנגל גובל, באילו הבהאי בשורת המשיחי. מתבאים מן המאל הרטורי, אך אין נוקטם עצדים מעשיים מזבבם. במרקם לקונגרס היהודי העויגת באוטו הורדש, ציין בך: גוריון מצד אחד את ימי הטעיר באירופה ואות הפערות באירופה; גוריון עם תרין על מזחאים ותורת-גאנץ מהתעבות בספרותם קמן צורדים ובנופיו פורעים מהנקשים במעוף נאளתנו בארכץ; ומצד גאנן בוגלה, ובנופיו פורעים מהנקשים בתעבותם קמן

אהר לא נאה גם בשעה קשה זאת להטיך להזונ שאל הרץ ולתאי. מאמציהם לביצוע מהיר ומלא גאולתו הלאומית בארכץ. קריירטו שול ב'גוריון לביצוע מלחיר ומלא של הגאולה הלאומית בתקופת שולדמה העולם השננייה, אין מיללים בעמלם בארכץ, בנסנים אל התחולל בשחתה העלייה שהטיטר לה הרוא והניעתו קודם לבן. מתחסשה של עלייה של סלקטטיבית – אונגרד חליצי המבין את ברות המפהות – הולא עבר ליגש השאל עלייה של המונגים, הצללה מירידת של יהורי אירופה. במר – הרצל בסוטאיה של אונגרד, ג' – היכיר בת גוריון במציאות ההיסטריה החקשה – הרצל בדורותם המאירות הולכת ושינה סדרי עדריפות. גורו וההעליליות ביהדותם מתרחשת בכל שבושע ושבוע.

אז עוז האמיין שעיל הרוג אה כולם א'י-אפשער – הדריה אומר זהה גם הימום.³⁹ חברה היעד ואוטופיה פיניה, אה מקמה להחצלה 'אבק האדים' של העם היהודי. הצלת יהורי אירופה והפניהם בעיקר לא-אראל, ח' – יהוק גם את מחלכו חברה ב'גוריון לאורך-יעשר אל. לאומי לעם הדרורי, בארץ-יעשר אל.

בעת מועד של ב'גוריון לביבוש הציגות, הרוא נחש למצויקות של יהורי אירופה ובמיוחד לוון של יהודת פרלין, אשבר שיר משמה בר פרורה את של המשיחות הרויניגות. זו בוטסקי ב'גוריון רוא נבואה את המצב, אבל העותהם לפרטין היין שוננות: ז'בנטסקי קרא לא-באקו-אצ'יה (פינרי) של יהודות אירופה עם עלייתו של היטלר, ואילו ב'גוריון ראה את יהודת אירופה ולגאליטם את ועינן המהיננה הירית הלבנה למעשנה, גם פוליטי, גם כלכלי, גם מוסרי, אלו הבהיה יותר גראע מאשך בוגנעה [...] הדרון עבור כל גובל, ואין כל שמאץ של

שנת 1944 הייתה השנה הקשה ביותר ליהוֹן הציגי: הדרום הפרידה בין האוטופיה שركם הרצל לאפרילפסה שעורה זה העם דהירוי. אורה שנא ב'גוריון נאות ארבעים שנה למותו של הדרצל. בברלין, הונגריה באילו הדרצל. קיבוץ יהודוי יהודוי, לדרבים הדרום השואת והוציאם להוֹן הונגריה באותם הימי' יהודוי יהודוי. הילדרים הנדרלים באירופה, מטרפם מכם אלה של הגדרם הנazi ומורבל יוסדים לטבח בקרנות מות',⁴⁰ יהודות הונגריה ב'גוריון, היצ'ה יהודאה מתבאה וראשוני המפעלים – שטמפר וואב, וגם הדרצל גורוד. שני מנהיגים צוינרים איהוֹן א'לה, אמר, אין ה'ז ג' הראשין ב'ג' – בגולות השחרור היהוד: קדרם להם משחה – הדריה וההורה, ואחרין – הרשפער והמסביר מהוֹר מהר מון המצוופת, כתוב ב'גוריון: שהגשמה מהר מון המצוופת, כתוב ב'גוריון:

ואילו היה הי אונגו היה רואה עוז דבר – שאפילו החוזה החקשה, השהורה משחרור, אשר ה'ז להפוי 48 שנים על מצב ישראר אל בגראל – ה'יא מרגננה ווירדה לעומת מציאות האימאים, שגד דמיון השטן לא יכול היה לתחאר בזמנן שהרצל היה ה'יא אפוא בסופם של דיליהוֹן – ישאל הרצל לפני בחמימותם ה'יא שבה – 'ל'ה'ז א'ת כולם א'י-אפשר וחותפות הממאיירות של הלה'ז הולכת ומרבות – הרידות וההעליליות ביהדותם מתרחשת בכל שבושע ושבוע'.

אז עוז האמיין שעיל הרוג אה כולם א'י-אפשער – הדריה אומר זהה גם הימום?⁴¹

36 יומן ב'גוריון, 26.6.1936, ארכון ב'גוריון.

37 שם.

38 .8.8.1936, ב'גוריון בערבה (עליל), הערה 29, עמ' 184.

39 שם, מלחניך, 1990, p. 336.

40 שם, עמ' 191.

זהה ביהדות התרבות היהודית של רבתהן בדורותיה של מילילין או חז"י מילילין י"ה הדרשו במשר' שנה, על עצם הטעול ה' ה' ריאת בו ריאת בראת המשיח. ³³

ב-1944: נס בעצומה של השואה הוא שמר על זיק ההיסטוריה והפרומתאות. הרצילאייניטים ומבנאייה דוווקא בריצף הקשורה ביהדות כונדרויהם – לא פראת דרייפוס ולא פלאוט קישינב, אלא השמר שליש מיהדות היינזינית. בכבר ב-1941 גוי שאר המהנאים היציגים הפשיסטים – נדרשו ממן לנטול מוטות גזענש לנטול משפטם אל היזון היינזין. ולדבוק בו, הגדעון הפלורטאית היה הרץין המשיחי. ואכן, שני העיקרים שאביה בנוירן באנטו ב-1944 בhubutzן של הרצל היה: "שהעם היהודי ייקח את גורלו בידי וירושיע את עצמו". ואפשר היה לבסה טוב יותר את המשיחיות הפרומתאות: נטילת הגורל וודושע עזמאן.

הנְּגָמָן

אם כי, המורניריות של המהאלן הציוני באיה ליר' ביטוי במודיעות ההדרש של הדרדרותם של הדרדרותם. האדראלגניה של הירודים לגורלם וברצונם לעצב את ההיסטוריה שלם. האדראלגניה הציגנית נולדה מ' ההאטיסטוריה. פר' המאע עם הירודים בתונועה הכלכלית. למעשת, החשכה במאות השמונת עשרה והחטעה הדינהה האידאלגיה המודרניתה הראשתנה בהיסטריה של הירודים. לתומינם לאומית מודרניתה, התהיימה הציגנותה לעצב בכני אדם ריבונים שאנם נחומיים לפלורין והטלטן; אונשיים אוטונומיים בעלי יהות מוחבנהן. הדבנהה ביה' מודרניתה, ג'אוות, מעדירה אפוא עאל קיוומו של פער בין המוציא לראוי בתודעה העצמית הציגונית. זה המתה שנטקדים בין בין הירא'י - בין הציגנות מרכיביה מהרץ' מהצינה. מיהה אפוא הברעה מודנית באשר לדרכ' עיזובה מחרש של הדרש הדוקלטיבית הירודית.

השעיה: איני רואה בקונגרס הבא קונגרס לא פהות השוב מהקונגרס הראשון של הציג. ⁴⁰ והוא בה פרשנות דרכיהם: 'אנו עוזמים על סך אסון גודל אַל-על סך כיבושם עצום'. היסטרו עזום. כמו כן ערבות הסכם בריט-לטוסטנסקן, קך הבין ⁴¹ ב-27-גוריין ניכר משב מנהפבי הדרורשה הברועה היסטרוית. באוקטובר 1938 הזהה תהווית קודרת לעם היהודי: 'היטלר לא רק אוניבוה של הגדת המנין, משאות נפשו הסדריסטיות התייהו בטלם בולן'.

43 יומן ב-גוריין, 19.11.1942, איברין בון גוריין.
 44 ב-גוריין, בערבה (לעיל, העלה, 29, 184, עמ' 184).

45

• 77

42	בוקר 9.9.1998, עמ' 923.
4	40. למן בק-גוריון,

שש היליה העם היהודי, בעולם כולם וכיר אובייקט ומשחק בירוי כוחות מדינניים
זרדים – לשפט או לחסם. בק'גוריון, שעשה לא פעם שימוש גלו ומוספר
בביטויי 'אבק אדים' בכוונה באופן מטפורי למצביע הרעיון והההתקע של היהודים
המודרני, שבתו אמר באן: 'הרצל הפק אבק אדים הণיש אעל-ידי' רוח מצויה
מציה – לעם ולגולם על מנת המדיניות הבינלאומית'. סיכמו של
ובטליה מתי – מה שהפניהם ב'ק'גוריון הוא שההצעל הענין לעמו לא רק מטרת
דרנית אלא אמצעים למיומשה, ובראב' וברשותה התרודעה שעמידה היהודית
ההוא כוח פוטנציאלי, סובייקט היסטורי הבודעה עצמה והמסתגל

.185 שם' 46
.186 שם, עמ' 47

48 שם, עמ', 187.
49 שם, עמ', 188.

עמ', עמ' 53. 1992. *למלאות חמימות* שבח, עמ' 20. *ספ"ה עורה*, ל' יט' (עמ' 54). רוד בנוירין, 'על ספר המדרינה', *ספ"ה עורה*, ל' יט' (עמ' 20).

עמ'. 55
עמ'. 56
עמ'. 57

לכבודו. העלילה לאירן קדרה להסתרות הצעיניות, והיא-היא שילדה אותה. ב... גורוון, שעוצם בחוליה הצללית, בין תפיסת הארגון, גרס בעם הנקמה איבר הארגון שחשמה הרים והעקר המהו הצעיר עצמה בעשיה למכבשirk בהתצל את בודה ואות משמעה בודח הצעינה, גרס בעם הנקמה איבר הארגון שחשמה הרים והעקר המהו הצעיר עצמה בעשיה למכבשirk בשים שאין אדם מכך בנבון ובתלמידו כך אין יכול לאמר תחת הכתובת העם, רומי ב'גוריון' ש'זהה הצעינה הממלכתי' (1953) ובו הצעינה, ש'זהה הצעינה הממלכתי' (ה'גוריון' ו'ההדרגה' היה מסכום עמו, שהרי' מנגנון וצנבו של הרצל היה לא רצוי ולזגיסים העם היהודי יכול לסייעו והוו הצעיני'. ⁶⁸ הסיוון של הנאים בונתה ב-1952 האמור' ש'ההדרגה וההדרגה הצעינה משלימות זו את זו [...] להפעיל העם היהודי' בדאשמה חזון גאולה', אינו גורע במלוא הנימאה מעצם הנינהה כי הוו הגדודים והופעל ארגנית בהדרות הצעינה – הריש את הבבורה למכבשirk ארגנית בהדרות הצעינה – הריש את הבבורה למכבשirk ארגנית בהדרות הצעינה. ⁶⁹

63 דברי הכנסת, כוסת שגניתה, ישיבת ע"ז, ינואר 1952, 148

64 בזוריית בז' זדרד ב' אלריב 1952, ינואר 1928-1917.

.1 עם, 1953

אונה צעריה, ובעצם יישוב דל בהמשבי ובמצצעין, שהה המשיחית לאומה היה הדרילון ומאנקע נושא אורה – נושא אל גבורה את הבשורות של מופתניות. העולם: לא בשורה דתית או לאומי, אלא הדרעה עצמאית, הנבאה הדעתית-פיליטית השאהנה ופליטי נסיבות סתירות הבהיר לא להגשמה של הנבאה הדתית-פיליטית הדרילול שעביה במקשה לנайл, הצעו להחמי הדריל פליטי השאהנה ופליטי

סוחנו אנתו לברא לנו מדינה למוספט, הכריך והצל בשנת 1896. רצאים אנו להשתרש במדינה יהודים בכל הגאנזונט החרישים ולהשליכם [...]. ובתאם לධיתך ואשוניהם בכל מעשה טוב ומעיל, וארצוננו הרחישה תהיה ארץ נסיך יוארץ מופת לרובים. בדברים אלה ממשים הדאל היאור הטענה של מדרידם המהנדדים ⁷⁰.

הרידית באיראן-ישראלי.

האריך אורליגויה הצעיר ממערנו וויליאם אולו.

בזמנו אמרו: גוֹיִים בְּקָרְבָּן, יְהִינְמִים בְּקָרְבָּן.
הישראלים הדרושים לא רק במשגמים של המצוי, אלא גם בערבים ששל הרארו
חרדתו הגדולה היהתה מוגבלת לדורות של תרבות יהודית עתיקה-יומית
אשר העינקה לעולם את המונחים את המזרחיים, את האנתרופולוגיות, את
האינטלקטואים, את המונחים עלבוניים בלב המזרחה היהודית. בז'גוריון היה
שם העצמה מכל זה אלבניה או ספרטה. לפיקד נתלהרו במלכויות הבה

סוציאל-גנוגים במסגרת צבאיות רוגראן.²⁷
האינטלקטואלים ייּהוּ אֶת הַסְּבָוגָה הַרְׁבָּצָוָה לְפָתָה שֶׁל
משיחיות
המודנית החוברת לעצמה פוליטית; הם הייּוּ עדרים לפרשנות קיביה ב-1953;
לפְרִוִיקְט הַקְוִילְגְּאַלְיָה ב-1956; לשליחות סיל' שְׁבָטִי,
הגרעין, לשילוחם של פְרִוִיקְט הַתְּשִׁיעִיתְהַתְּהַגְּבָרָת שֶׁל הַתְּשִׁילְבָה הַגְּנוּזָה
וְהַיְּהָה. וְהַיְּהָה הַעֲצָמָה הַתְּהִשְׁעִירָה הַצְּבָאיָה בַּישָׁרָאֵל. וְהַיְּהָה
הגולם הַפְּרוֹתָאָה נְבָהָלָי מִן הַגְּוֹתָאָה. הַאִינְטְּקָלְטָאָלִים
הַפְּרִשְׁרָה שֶׁל 'הַפְּרִשְׁרָה'. הַאִינְטְּקָלְטָאָלִים נְבָהָלָי
מִן הַגְּוֹתָאָה. הַפְּרִשְׁרָה לְהַרְּחָה זֶה בֵּין
וְאַיְלָר בְּנֵי גּוֹרִין לֹא חָשָׁש מִיהִיבָּר זֶה בֵּין
שְׁהַעֲנִיקָה שֶׁל הַצְּיוּנָה, הַנְּכָבָה לִיהְוּדִים אֵת הַלְּעָצָמָה לְעַצְבָּן
פְּרִומָּה שֶׁל הַצְּיוּנָה, וְאַיְלָר בְּנֵי גּוֹרִין הַיְּהָה זֶה בֵּין
וְאַיְלָר בְּנֵי גּוֹרִין הַיְּהָה זֶה בֵּין.

האבוט המייסדים של הצעירות הרטמיון 'צעירת זמי', בשינויים בישוף האמישיהה; האנטלקטואלים גבעת רם, דוגמת גרשום שלום, יעקב ביקשו את הצעצה, בהזמנתם, בון רוטנשטייך ואחרים, ביקשיהם רטאלמן, בתן רוטנשטייך ובדורם. קדרו להם האורתודוקסים שברקתה שונדרה בדורותם. קדרו להם האורתודוקסים בדורותם, ברוך קורצוויל וישראל ליבנבייך, שהזיהירן בברם, מפני השעה המשיחית הקמתה המרינה את הקמתה הגדולה לשפה פוליטית. נראות שבן-גוריון הילך צעד אחד קדרימה בתיאולוגיה הפליטית, ישורשיה שנוצרה בעקבות שות הימים.⁷³ במאמר במשיחיות ההייניגת של הצעינות. נקדחת המיצא של הרצל, שהיה אבי הפליטק החזורי, הדיבריה של יהודית מתבולל בעידן של המביסים בעין אופאיה על המרינה שתקום בעידן בזאתם.

אל רַבְנָהִים. פִתְחָ אָבִי (לְעֵילָה הַעֲרָה 16), עַמְ' 28.

卷之三

.32 שם, עמל, 75

76 בֵּין גָּוֹרִין, וְשׁוֹבֶה לִמְהוֹבוֹהִים (לְעִילָּה, 19).

77 דָּבָרִים הַכְּנָסָת, כָּנָסָת רְבִיעִית, יִשְׁיבָה פְּטַ"ט, 1175-1174.

.275-251 אורה (3, בעריה, לעיל), שם, עמ' 73 .381-369

בכל רמה אכבי, כי נפל בדרמה גדרול בעמו, כאילו אנו עמרם על סך הגאלה. ב'גוריון' סיים את נאומו הדרומי, בנסיבות הנסיבות הדרומיים יבוזון ההדרומי, מושיב מרכזיו במשיחיות האנוברי של האנברסלי. לבסוף ציטט מסירם ההייבר מרגנית היהודים: 'בשחרורנו מכאן המדרינה. לבסוף ירענש, ובגוריון יתגדרל. ומשה שנעמל לעשו'

ישחרר העולם, בשושנוי ירענש, וברילגנער יטבוחה כל אוח מהם גאלם באישרוו ובפערל את הדימוי שדבק בו - 'ההזה' מהזה ו'המייסר' מהזה. מורתה השאלת היראות פגשיהם של שני פרימתאים יהודים אלו, וו' ביס' לענות שמעור פרס, לשער ראנש הממשלה ותלמידו של ב'גוריון, שהיאר בספר מפגש דמיוני, ביניהם:

שני פרימתאים יהודים על ביס' לענות שמעור פרס, לשער ראנש הממשלה ותלמידו של ב'גוריון, שהיאר בספר מפגש דמיוני, ביניהם:

ב'גוריון לכהן

עד לפני השטקהו לומר מלה להרצל לנבי האיש שעומפי באופר בה מפריע, והוא כבר נאש להרצל, הוישט ליר' ואמר: 'ברוך באיר לנגב'. בחריזות להשתה על אנתן של הרצל, שהו רוד ב'גוריון האנבי, אבל לא היה בטענה שהרצל עליו דבר. במקום זה הוא שאל אתו הירוי בלהש: 'מ'רוועה לאבעש בעדי האקן' באלה, לא מגוזחים אפלו' לא הספקרי להשכיב, שכין ווד ב'גוריון לא בזב'את זונר' אמר בברור: 'אָגִי יְהוּשָׁע שָׁאַתָּה מִיטָּד הַצִּינָה, אָבֵל צָרִיךְ וְהַמְשִׁין בְּרַבְּרַי: מַלְיָא שָׁלָא עֹלָה לְאָרֶץ - אַינְנוּ צִינָה'.⁷⁹

בגמשהו. אל הירן המשישאו את שם הווונך לשועו'ו'.

המשיחיות הדרונית הצעינה הפליה פוליטית. יירח בוגר בוגרין שבקט ב'גוריון למירוש מטרוח זו כללו בין הירן נירבש האמצעים ומחוז עצם הלקוחה של המגמות הממלכתיות; מרכז קיאלייה מבית ומוחז' לעצם המגמות הדרונית להרחקת האלטימיות; קביעה הכרה הפליטי, בידר של המגנט הדרוני להרחקת היישות הלאומית; עבorth לאותיות על ירי הדרונית באיריז'ישאיל, גידROL דמאגרפי, צמיהה כלכלית, פיתוח מדעי וטכנולוגי; עירוד העיליה שהייתה בעזה בעפלה והמסכהה בהגירה בלתי סלכטטיבית; הקמת המדינה שברד על מוסדרותה; הפליטים וההמוארכיטים; התאגדות והכנה צבאיות; גורמים רבים ונטפים שהברעו ויעצבו את המעבר מאי-אולגיה לאומית לפרקטיס פוליטי של יירח מדרינה בפועל.

זה ההבדל ובאי לכהן: המדריני מחד לא בתוכו פוליטי, על כל המשגגע מכך, את הבתוח של הווונך. לנין וטרכזק', הגבאים החמושים של מהפכת אוקטובר, משבו את הבתוח של הווונך. יונר מאשר הדרומי הצעמי של הרצל בנבב'יא יהודני מודרני. הוא הסתיג מההשילוב בין אסטטיקה, פואטיקה ומיתולוגיה של הרצל, ונבעץ מההדרומי הדרומי ולעלדים משישי'ו. לעוברת הצלחות של ב'גוריון במרגנאי תרמו הדרקלים המהפכני,

אטלווגייד דיסטוריית במירונות פוליטי: בין צבונותם לציונותם

רור אוחנה

השווים הפליטים בגלוויותם מדרישת המהוות לא רק ביחסו לפוליטיקה ובשיח האינטלקטואלי אלא גם ביחסו לחברה, בטולילקה ובבניה של זהות לאומית. הדין על האנגלגיה הדיאונית-אלטנטיבית בתהבות דישואלית וביטויו העברי משקפים את הקרייר הפוליטי של דניאלוס הדיסטורי.

זהכללות בין-דיאלוגים בין-הצווות ובין-תקופות מסוים האצלב לבין תקופת מהוות ישראלי מתחום ציר ליבורן ולחביהת הדזהות הענברת של הרשאלאים. מונת ישראלי מתחום ציר ליבורן ולחביהת הדזהות הענברת של הרשאלאים. במסגרה בירור סוגיות חזותית היישרלאלית, דוחתוקרט הדיא רוקאך בהאג'ת השאלות מי הם הרשאלאים לא-ישראלים בסוגיה 'מי הם אינם?' האנגלאגיה בין-הצלבנותם לבין-ההתיישבות הדצנותה בארץ ישראלי, שנדרת שנות מאוז שאלות, שאלות של דמאה העשרים בקרוב חוגים אינטלקטואליים ישראליים, הארבאים של דמאות הדפסות עזער שענבר בסופה של הדמאות. קר למשל הדישורשות הדרימה את הדין הדפסות עזער על האנגלגיה הדצונית-אלטנטיבית ביחס קולוניאליים בהקשרם הדצוני מופיע בירין על האנגלגיה הדצונית-אלטנטיבית. עד קומם לצמיחתו של הדין הדפסות עזער.

דאלאגיה הדצונית-אלטנטיבית סוגיה עזער הדזהות ישראלית לא רק מונקודת המבנט ההפנמייה, אלא גם בסופן שבן נידונה שאלת דשתלבותה של החברה היישרלאלית במרחב. הדקה-שקר המהרבבי מעמיד נצץ אחד את מדרנת ישראל במשמעותה הדרותית. מעבריה השורה בלב המורה דמלטני, תוך חד-משמעות דינדר בין מוחה למשבר; מדרינה ישראלי בתפסת גנטש גובטמוש של מרגנזה קלוניאלי-סיטי מהערבות מזרע עשי החקש המהרבבי מיצג עמדת חלופית, שלפיה מילגית ישראל משלתלבת במרחבם דים היכובו ובכך מקינות דיאלוג בין-זהר לערחה לערחה.

1. במושא זה גם: רוד אונר, 'דיאלב, הסה והמנדר: האנגלגיה הדצונית-אלטנטיבית בשירה דירושאי', עיונים בהקמתה של ישראל וו (תשס"א), עמ' 486-422.

במהרה: תולירות הדצלנים באיז'ישראאל.⁴ את ספרה, שפורסם בשנת 1931, כהבב אוטיסטיין בעקבות ההפצצות מאורעות 1929 באוראל. בספרו בהת

בוגר להתפתח הדעומות הדרינית-תורבוני מביבה מודרשו של סטודיו דגוטינגרן
וליבור גובע מופרשנות לאבלגינה דצינית-על-בניה, הדואציה דים
ויבוגת היבוגת מבטאת רצון לדילאוג בין תרבותות ושביפה להשגת השלמה
ו怦ו. לטי גישה זו מרכיב ישראלי משלבת בmorph הדרבתי, שמאפשר
אות קירון של התרבות שנותה המהלהך קשייך גונגליין בינהן.
אנגלגיה הצינית-על-בניה מהען רשותן מיתר, מאחר שהראי
מאפסרה הצעת נוטטיבים שונים ופרשנויות אידיאולוגיות של הדורות
ההיסטרו. הסיטו הצלבני מושם מרטיב אידאלי עבור הדיסטוריונט. זה
אמצע אשור מועתק למורה הדומטלי. כדברי
סיטו דרמי עם התוליה, אמצע וסוכן, לא מעשה טירוה של אירופה
העל. ³

לאחר הצענת האנגלוגיה בין העימות האצטני-ערבי באזור ישראל למלחמת העצמאות, מונע מלחמתם של ציילון ולבנון, ובתגובה לכך יש למלמד מהאנגלוגיה כיצד להימנע ממלחמתה של ציוויליזציה ובנוביה ששלה את עצמה במרוחה. מסקונתו לאור בישלון מסעדי הצלב, הירוחה כי יש למלמד את תולדות התרבות למן בהזון בסבירותו הבלתי נוראי ולמען דעתה ארך לדיינון מאותן השגיאות שהביאו למלחמות כהות ומרבניות.⁶

שמואל אוסטשיקין לא דירה הפהוביליציסט או הדרמה דיניד בתקופת הדיסיוס, שדרשווה בין הדתות השונות האליטה באסיה, שראל ללבין היסטרו העלובני. גם בתקופה דרשותה של האנגלוניה העלובנית בשנות ה-1940, לאחר שודרבין בבר און בצלבון דרשותה של האנגלוניה העלובנית, בוחרר' בגבנין, בוגבנין ובל גבגון אה דמשמעות הדיסיוס הדרמה מונק, לא מון דיים, על אל רקי' ברבב: "שבט הדנאצ'ים מונק, לאו איננו זוקק למסטיקה האל קוק' גם מטעל בדרכיס, פנוו מיליטיקה אדרהה: נפט, סואץ, דרכ' אורה, דרכ' האל קוק' גם מטעל בדרכיס, ייש עמו מיליטיקה אדרהה: נפט, סואץ, דרכ' אורה, דרכ' פהורה אל מאותה הנוגעים מון הנוגעים עבידום זולים שונדר לשרהן את גז הדאנדינם".⁷

לאנשי הדת משמש הדיטור הצלבוני משל להעכוזות הדגש של האומם המאמני, בין אם אלו המודדים שנותרים ממליחות האל, ובין אם אלו מוסלמים שuibיסים את המבקרים מהזרים מלק' 200 שנה. לאומות העברית המדורה מלהו הסייע האלבני מיהוט פוליטי מגייס: יכרז דמאנק המסתמן בצלביהם הלא מודל מרבנן במאנק והדרה הנפוץ בקרוב הוגם אסלאמיים וערביים. אלה מונשים את המרדר בקהלונאלים במליחמה נגד הצלבנים המודרנים ובמאנק הבופרים השולטים באדרמות מוסלמיות.

לעתה הפטומנוליטים דודג'ים, הדנגולאים מאבק נגד הדוליבי הגלובלי ציידיה, המודרנים וההילוונוט, מלהודה הדיטור האלבני שעורו הדגונאים הפטומ-צ'ווניים והציגים ללח' היסטורי. בעניין הוגם פוטסט צ'ווניים ממחמש בישלון ההבטה הצלבנית את גורלה של ותועה קילומאליסטי שיאינה משובילה להשתתב במורבב הא-טוללי שבר דיא מצוריה. לעומת זאת, בקרוב הוגם צ'ווניים מודגש דגיסין להציג את השוע לצע הדוגמה בין שוט התתקופות, לא רק לשם הדקמת האצער נאם בחלק מוניסין לילמוד הימיות הצלבני בסיטור שטמוץ בו לכה היטורי הדמיהיב בגנות עצבאהיה מהמרות. גשיה זו נבעת בין הידר מריאית הסטטוס הישראלי-פליטני בעממות הדרונה למאנק המוסלמי באלבנים.

המיהוט הצלבני, כמו גם האגלגודה הדינית-צלבנית על משמעויה הושנות, יצורו היטורוגרפיה מוקנית ענפהו. הספר הראשן שביבת עברית ובארץ ירושאל על מסע הצלב הדיה ספרו של שטמאן אוטיסקיין, 'מערב

סינאל תנטוגטנאל, והונגשות האכטילוציאן, ירושלים ווושינגטן רוד ווינטום).
ביבן מתקירין והביבן של פואורו, לראמלטש: "וושטש פואורו, צאלביבטן דיאג'ו של
הברבר קולג'אנאלט, רהשליט ווושטמן".

מ בין מתרקיו הרבים של פראור, ראו למשל: קדוש פראנז באלאנוב: דינרנוב ציל

סְמִיאֵל הַנְּגִינְטוֹן, הַתְּגִנְשֹׁוֹת הַצְּבִילִצְיוֹת, יְרוּשָׁלַיִם הַשְׁסָג (הַגָּמָד בְּנָתוֹם).

בمبנים רבים בארץ נעדרת היסטוריה. לדביריל מותלדות דיהודים, דמהארך הדיסטרור במעט שלא עסק בתולדות ארץ ישראל מתקופת מרד בר כוכבא ועד ראיית ההיסטוריה העתיקה. הדראכטאליגיא, דראכטאליגיא, לשונם במשמעותו דמותך הרם לא ספק מכך צע הדראכטאליגיא. הדישראלה, שובטה לפטולרייה רבה בשנות דיששים והשבעים של המאה העשרים, העניקה הדראכטאליגיא הדרק התקופות הלא יהודיות בתולדות ישראל והודעה את הדענין והძקן בתפקידו של אל. רל רעק הדתנברג הדראכטאליגיא, הדראכטאליגיא של ארץ ישראל פורטנו מתקיימים הדוחשובים של מכבאל אביה יונה על ארץ ירושלים וביניהן, של יזחק קב"צ'יבען על איז' ישאל העוטמאנזה והל יהושע פרואור על איז' ישאל הצלטבנער.¹⁶ הדעות מאנזה ושל יהושע פרואור על איז' ישאל הצלטבנער יהודו-פראור והשע במחקרים רבים פראק מאלך הדיסטורייה אירופית שטמבער לים. אך על פי שפרואור בדקש לוחמתם באפונן מפורש ומוגהש מילעטוק באגלווה הצעיניגות צלבנית, במקלים מיטויים בחר הדרטנערין הדרשאיל של ממלכלה הצלבנית, במילויים נספחים לנתינה הדרטנערין בין שני התרקופות. במאמר שפורסם בשבועון 'למרבה', בענף פרואור, בשתנת 1954, נגע פרואור במשמעותם של אגלווה היסטורייה:

היה מי שהנידר את הדיסטריה בזורונה הדר של דאנשושר, והאנשושות מגיבה בגושים חיים ממש, ובתקופות משבה, בעתות נחמה, אם ברגעיהם פוגה דיא אל העבר — אם בגעגעים במעבר קיים שודר מונע. דגשיה האנרגטיות כל קר לחשוף אחר אלגואה. לעתים מושך הדיבר לדסתגלו של האם לנשבותו והגידה והשודת ולעתים קרבנות יתור אין זה אלא תיפוש אחר האלגואה לשמה [...] האורב באורב נפשים לאמנוה, שהתגאים של המאה הדיב' והי' עשויהם להלך להרחקה מהאמות דב'..., והנזהה זאת בהרחקה ממנה מונח, אוננו אומרים זאת כדי לבטל את שער הדאנלגואה. בבודהה במקומה מוגן, אללא שאיין דיא בת הורין ללא רשן ספק שמדריכת ישראל שעתדרת בעניינו שעצב בפנוי הממלכה האלכובנית, אולים אין להטיק מסלנקות אלא אם לעצם קוווי הדמיון יעמך גם השונו שהוואה מזאתה מההדריליפות וההמורות שער עלי אירור זה בפרש שבע מאות שנה ¹⁷. אושר שנו את מסגרתו ואת התבונן.

16 יהודים פראור, הונדרה מלמבה האלבנים באירענאל, רירטעלים השל"א.
 17 יהודים פראור, יפהילה מלמלהיירשולם האלבנית; למחהבה: שבונען מודני, ברך א' (1954).
 הוברת, 4, 60-66; הוברת, 6: 84-85.

[66]

המערבית. בציון דנגור התייחס לאגלווגה האלבנינית בקשר לתבנית שורה בקשר להבנה קשים על אגדות גורלה של מינת עצבלנים ובದעת עתודה של מדינת ישראל.²²

אויבבו, ובעיקר שליט מושרים הכהות נאצער, ניסו פגמים רבבו לחשות את מירנה ישראל למחרת הצלבניטים. אין בבחנות לדמיון דקלה בה מהתאמאה זו. יהוד עד עם את, יהודיה זה, הילך נבון לההעלם מכמה ובמה קורי מקרים בכל ואלה, מירנאות הצלבניטים הגדירות הבה באש אבד הכהש בינה לבון השורף דגדול של מלחמות התייבן.²³

לעומת הדושנאות בין הצלבנות ליהדות, ששללה את הדשליטה הדרנית בין העצונות, ובשתי הגדה המערבית, קיימת גם פרשנות נוספת בין יהודים לזרים. מפעל העגון המשמעותי מכר דברי המתהילם, השוללות כל השוואות בין ישראל לזרים, מפערת את הדשליטה הצלבנית בארכ' קיימת בשירה דרשנאי הפליטי והציבורו (ולא רק בה הערבי הדומוסטקי) התהנחות דישראלי. המורגן לביין ההונגריות דברי המתהילם כמי שמניחים צלב דת (ולא הדינוסות המתארת את המתהילם כמי שמניחים צלב דת) או בלבו (המボטס על הורה לארבה).

רक פוליטי או בלבו (המボטס על הורה לארבה). האנוגיה בין ממלכת הצלבנים לבין ירושלים משמשת לא רק בלקה היסטורית באירועיה העזונות, אלא גם כמודול קולוניאלי שבסדר שערונות התואגות לגדירות. בביבליה הופיע צערוות מתקיים שיחת פוטנציאוניות. בתרמונולוגיה בין הדרטא הדרומי, בהקשר של הקמה של מוסודה: דשיםוט בתרמונולוגיה בין הדרטא הדרומי, בקשר של הקמה מדינה יהודית וגורשת פליטים במלחת העצמאות, כמו גם השימוש במושל מצטיין בארץ ישראל. על שאלת ראייה ראייה הדותנית, הצעינה בארכ' ישראלי מטע ללב שקט, לתיאור ראייה ראייה הדותנית בימי פוליט. במאמה מהישרים את הדושנאות של האנגלונגה הדותנית בימי פוליט. בסנהדרון הדרני בין יהודים והמניג'ו (הקריה בין דצלב, הסהרה והמניג'ו) – הקשר המהמשך ייבירון הדומוסטקי.

מסקנות באשר לשעריה של מדרינת יישראל. בשני ספרים שנכתבו על ידי מדריגאים יישראלים באהה כדי ביטוי העמלה הפגניאת המשמעות העבריות של האנגלוגיה הדבונית-עלובנית. בספר של שמעון פרט 'קלע דוד', ובספר של לובה אליאב 'ארין האכבי', מתקיימים ריוון ביחס לאילנה והוטיריה.²⁰ שניהם בחורו להמחק דודוקה במשמעותו של קרב חיטין ביריל 1870, שבו הביבט אבד אידן אחד עבר האלבנדים גם פרט גם אליאב בחורו לחדוריוס להבוסת האלבנדים בקרב מז' דזערן ראייה של דאונון, שבו מרגנית יישראל צריבה להיעזר על מנת להמנע מקרב הדורה. דומה, בירין, יישראל לשללם הדערני. האגלאונית האלבנונית לא בלב שדייא מבטאת סוג של הרדה מטעי קרים זמבי של מדרינת יישראל, אלא שדייא מהמושה את הדינמיקה של הדרון הקולוניטי.

רמיוחדים של פרט ושל אליאב על קרב דיטין אטומי בעתרה – קרב והשוגה במרמורו, ובמשענו מקרב חיטין הדרון – מעולות את דשללה, האם נהרט רימוי התבונת האלבנונית בוגליל בהרודוטם של הדרודם בקרב אפקטיפט, דוגמתה הדר Kubbat על מעודה אודראומדה של השיאויאן זאמן, מה התייה תרמוות לסייעת המהשבה ואנטטרוגית דאגראונית והישראלה;
ונאה שמקומו של ספר קרב דיטין בתהונה הירושאלית הדרקוקטיבית הוזא, שלו לודולוין: אם היה אירע שעציב את דושקפרם של מכבלי הדהלהות בתגובה האוניברלית, אין ספק שיאודיאו זה היה שואת יהודי אירופה ולדא הדרוניה האלבנונית.
בתוכם מלחתות ששת הדמים יבש יגאל אלין את המגנוו להדרוניה פלטינית קטעה, דילשורה בהסתבם בשתחה, דילשורה מצעמתה בתהונה, דילשורה בתקופות למסירות שטורי הדגדה המערביה שגבבשו במלחתה אלון הונגן לילדיו הדרונים. בשיתבות מרכדו דיקביית הדמאוד הדר אאלון אה ששת הדמים לילדיו הדרונים. בישיתבות מרכדו הדסבורי הדר אלון אה עמדתו בקר שבעיני הזרות חקליקם מון הדגדה דמעבריה לירין [...] מוסבנה [...] מילידיהם יתרעך רב שבעמאן לא יידה מיטוינע עט משענה ביגלאומית איתהנה, אשר בסיטואציה בהגלאומית בלחוי נווה ישראל יפר את הדרוז של המהה המערביה וויהר אורה לעמדת קדומנות של כלאה

²⁰ שמיעון פרט, קלע דה, ירושלים תש"ל, עמ' 6; איריה (לובה) אליאב, ארץ העברי, תל

ריאון שער המחבר עם יהושע ארגאלי, מ-1988.
22 יצחק רבן, מחרת הדמاغשת אות עבדה, בഫוטות הדולח 3 (טנה תשב"ח), עמ' 30–32.